

אספרה שמך לאחי

♦ י' אייר תשפ"ד ♦

♦ מעשה ברבי עקיבא ♦

מעשה³ שהיה, אחר שנהרגו רבי שמעון בן גמליאל ורבי ישמעאל, גזרה מלכות הרשעה שמד על ישראל שלא יעסקו בתורה. מה עשה רבי עקיבא, הלך והקהיל קהלות ברבים וישב ודרש. בא פפוס בן יהודה ומצאו לרבי עקיבא שהיה עוסק בתורה ודורש ומקהיל קהילות ברבים, אמר לו; עקיבא, וכי אין אתה מתיירא מאומה זו? אמר לו רבי עקיבא, אתה הוא פפוס שאומרים עליך שחכם גדול אתה, אין אתה אלא טיפש. אמשול לך משל, למה הדבר דומה, לשועל שהיה מהלך על שפת הים וראה דגים שהיו מתחבאים בים. אמר להם, מפני מה אתם מתחבאים.

אמרו לו, מפני רשתות ומכמורות שבני אדם פורשין לנו. אמר להם השועל; דגים דגים, עלו ליבשה, ונדור אני ואתם יחד, כשם שדרו אבותי עם אבותיכם, וכך תנצלו מהרשתות והמכמורות שפורשים עליכם. אמרו לו הדגים; וכי אתה הוא שאומרים עליך פקח שבחיות אתה, אין אתה אלא שוטה. ומה עכשיו שאנו עומדים במים שזה מקום חיותינו, ובכל זאת אנו מפחדים, אם אנו עולים ליבשה על אחת כמה וכמה שלא נחיה. המשיך רבי עקיבא ואמר; כך אף אנחנו, מה עכשיו שאנו יושבין ועוסקין בתורה שכתוב בה; כי הוא חייך ואורך ימך, ובכל זאת כך אנו מפחדים. אם אנו יושבים ובטלים מהתורה על אחת כמה וכמה שלא נחיה.

אמרו, לא עברו ימים מועטים, עד שתפסו את רבי עקיבא וחבשוהו בבית הסוהר, ותפסו את פפוס בן יהודה וחבשוהו אצלו. אמר לו רבי עקיבא, פפוס, למה הביאוך לכאן. אמר לו פפוס; אשריך רבי עקיבא שנתפסת על דברי תורה, כי בוודאי לא הדברי תורה גרמו לך שייתפס אלא זו גזירה מן השמים, ואוי לו לפפוס שנתפס על דברים בטלים היינו גניבות ושאר עבירות. והיה יהושע הגרסי תלמידו, משמשו בכל יום,

♦ אמר אל הכהנים - לנפש לא יטמא בעמיו. ♦

בפרשה הקודמת ציוה ה' לכל בני ישראל להיות קדושים, כי ה' יתברך קדוש, ואנו קרובים אליו, והוא שוכן בתוכנו, ובפרשה הזאת ה' מזהיר את הכהנים משרתי ה' שיתקדשו ביותר, ויזהרו לא להיטמאות למת, שעל ידי טומאת מת מסתלקת הקדושה, והם כוהני ה' צריכים להתנהג בכבוד ובגדולה, ולפרוש מטומאה בכל עת, גם בזמן שאינם באים למקדש, כי זה מצוה לעצם מעלתם, כי כך נאה למשרתי ה' לחיות תמיד בקדושה, מלבד שבעה קרובים ביותר שבזה מצוה להם להיטמאות, והם; אשתו, אמו ואביו, בנו ובתו, אחיו, ואחותו שעדיין לא נישאה לאיש, ואם אחד מהם מת אין לו להימנע, ומצוה עליו להיטמא להם, ומעשה¹ ביוסף הכהן שמתה אשתו בערב הפסח ולא רצה ליטמא לה ודחפוהו חבריו הכהנים וטמאוהו בעל כרחו, אמרו לו; אינה רשות אלא חובה!

אמנם כל זה רק בבני אהרן שנקראים הדיוטים, אבל הכהן הגדול, אסור לו להיטמאות אפילו לשבעה הקרובים ביותר, ואכן כך היה² אצל אהרן הכהן כשמתו בניו הצדיקים נדב ואביהו, לא נטמא להם ולא יצא ללוויה אחר המטה, כי הכהן הגדול הוא מקור הקדושה, ועליו להתנהג בקדושה יותר משאר הכהנים, ומותר לו לעבוד במקדש ולהקריב גם בשעה שהוא אונן, כלומר ביום הפטירה, רק שאינו אוכל מהקרבנות ביום זה, וכפי שהיה כשנפטרו שני בני אהרן - נדב ואביהו, כששאל משה רבינו; מדוע לא אכלתם את החטאת? השיב אהרן; ואכלתי חטאת היום, הייטב בעיני ה' כלומר; כיון שאני אונן אסור לי לאכול את הקרבן. ומשה רבינו שמע, והוטב בעיניו, והודה שאכן עשה כהלכה.

1. זבחים ק, אבל רבתי פ"ד

2. פי' המשניות הוריות ג'

3. מדרש משלי פרשה ט, עירובין כ"א ברכות סא: בן יהודע - ברכות, מדרש אלה אזכרה, ילקוט שמעוני משלי רמז תתקמ"ד.

נפשי לא היה בדוק אצלי אם אני באמת מקיים כראוי, וכעת הגיע לידי הניסיון לקיים גם בכל נפשי ולכן כעת שהגיע זמן קריאת שמע, אני קורא שמע ומשתחוה לו.

והיה קורא את שמע ומרוב ייסוריו נפטר באותו היום ויצאה נפשו, כשגמר ואמר; אחד! באותה שעה, יצאה בת קול מהשמים ואמרה! אשריך רבי עקיבא, שיצאה נשמתך באחד, אך מלכות הרשעה החזירו אותו לבית האסורים, וגזרו שלא יוכלו לבא לקחת אותו לקוברו, ושכב שם שר בית הסוהר לשמרו.

בא אליהו הצדיק, ועמד על פתח ביתו של תלמידו יהושע הגרסי. ואמר לו, שלום עליך רבי. אמר ליה, שלום עליך רבי ומורי, אמר לו רבי יהושע, מי אתה? ומה אתה צריך? אמר לו אליהו; כהן אני, ובאתי להגיד לך שרבי עקיבא מת, והוא בבית האסורים. מיד הלכו שניהם לבית האסורים. ומצאו דלת שערי בית האסורים פתוח, ושר בית הסוהר היה ישן, וכל מי שהיו בבית הסוהר היו ישנים, לקחו את רבי עקיבא והניחוהו על המטה ויצאו. ואליהו זכור לטוב, נטלו על כתפו ונשאו חמש פרסאות. וכשראה יהושע הגרסי, כך, אמר לאליהו, רבי, והלא אמרת לי שכהן אתה, והלא כהן אסור להטמא למת. אמר לו, חייר, רבי יהושע בני, חס ושלום, שאין טומאה בצדיקים אף לא בתלמידיהם. והיו מוליכין אותו כל הלילה, עד שהגיעו אצל אנטיפטרס של קוצרים. כיון שהגיעו לשם, עלו שלש מעלות וירדו שלש מעלות, ונפתחה המערה לפניהם, וראו שם במערה, כסא וספסל ושלחן ומטה ומנורה. והשכיבו לרבי עקיבא על המטה, ויצאו. כיון שיצאו, נסתמה המערה, ודלקה הנר על המטה. וכשראה אליהו זכור לטוב כן, פתח ואמר, אשריכם צדיקים, ואשריכם עמלי תורה, ואשריכם יראי שמים, שגנוז לכם וטמון לכם ומשומר לכם מקום בגן עדן לעתיד לבא. אשריך רבי עקיבא שנמצא לך מלון טוב בשעת מיתתך, עד כאן הסיפור.

והנה מסיפור זה נראה כאילו, שמותר לכהן להיטמאות לצדיקים, אבל אמרו⁴ בעלי התוספות שאליהו הנביא דחה אותו כן, משום כבודו של רבי עקיבא, אבל עיקר טעמו היה לפי שהיה מת מצוה, שהיו מפחדים לקברו שהיה מהרוגי מלכות. ואכן להלכה אין זה עניין פשוט כלל וכלל כי דעת הרבה פוסקים⁵ שאסור לכהנים להשתטח על קברי צדיקים.

ולגבי כניסת כהנים לאוהל שעל קבר רבי שמעון בר

והיה מכניס לו מים במידה. יום אחד מצאו שומר בית האסורים, אמר לו, היום מימיך מרובים, שמא אתה רוצה לחתור את בית האסורים, שפך חציין ונתן לו חציין. כיון שהגיע אצל רבי עקיבא. אמר לו; יהושע, תן לי מים ליטול ידי. אמר לו, רבי, אין בזה מספיק אפילו כדי שתייה, ובוודאי לא ליטול ידיך. אמר לו רבי עקיבא, ומה אעשה שהרי אמרו חכמים כל המזלזל בנטילת ידים נעקר מן העולם, מוטב שאמות מיתת עצמי ולא אעבור על דעת חבירי, ואכן לא טעם כלום עד שהביא לו מים ונטל ידיו. כששמעו חכמים בדבר, אמרו: מה בזקנותו כך - בילדותו על אחת כמה וכמה. ומה בבית האסורין כך - שלא בבית האסורין על אחת כמה וכמה.

רבי עקיבא נאסר והיה חבוש בבית האסורים, בחודש אלול, ובכל יום היה נדון לפני טורנוסרופוס הרשע, ובכל יום סורקין בשרו במסרקות ברזל, ובעת שהיו סורקים את בשרו, היה מקבל עליו מלכות שמים וקורא קריאת שמע, כי כל יום חושב שהיום ימות מרוב הצער, ובאותם הימים דברו עמו תלמידיו שהיו באים אצלו, ועומדים במקום שהוא נידון, ואמרו לו תלמידי: רבינו, עד כאן? איך אתה מסוגל בשעה זו לקבל מלכות שמים וקורא קריאת שמע בכזו כוונה גדולה, אמר להם: כי כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך שדרשו חז"ל אפילו נוטל את נשמתך, ואמרת: הלוואי שאזכה לך, ומתי כבר יבא הניסיון לידי ואקיימנו, ועכשיו שברוך ה' זכיתי לך לא אקיימנו?

כשהגיע יום הכפורים, נפרד ממנו יהושע הגרסי והלך לביתו וגם שאר תלמידיו לא באו כי יום עבודה הוא, ורבי עקיבא היה גם כן בתענית ולא היו צריכים להביא לו אכילה ושתייה, ובאותו יום היה נידון לפני טורנוסרופוס הרשע ועשו לו את כל העינויים, וכאשר הגיע זמן קריאת שמע, והיו סורקים את בשרו במסרקות ברזל, היה רבי עקיבא מכין עצמו לקרוא קריאת שמע ולהשתחוות לה', עד שטורנוסרופוס הרשע כבר יצא מהכלים, ואמר לו; סבא, סבא או מכשף אתה, או מבעט ביסורים אתה. וכי איך ייתכן שאתה קורא את שמע ומקבל עליך מלכות שמיים עם כאלו ייסורים? אמר לו רבי עקיבא; תיפח רוחך, לא מכשף אני ולא מבעט ביסורים אני. אלא כל ימי הייתי קורא את הפסוק הזה, ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאורך. ובאמת קיימתי ואהבתי את ה' בכל לבי, ואהבתיו בכל מזוני, אבל בכל

4. בבא מציעא קיד: ד"ה מהו, וכ"ד שו"ת מהרי"ל ק"נ, דלא כהרמב"ן בחידושי ליבמות (סא.), שהובא בשו"ת הסבא קדישא סימן כ"ג.

5. בפתחי תשובה (שע"ב ב') משו"ת בתי כהונה.

ונשאו ונתנו כל המלומדים של הגוים בענין הזה, האם מותר לכהן לשאת גרושה או לא, והכהן הזה שיכנע אותם בפלפול סרק וכך היה טענת הכהן, באומרו כי הדעת נותן, שהטעם שציוותה התורה לכהן שלא ישא אשה גרושה מאישה, כי זה בזיון לכהן המקודש לה' שיתחתן עם אשה שבעלה הראשון גרשה והוציאה מביתו, אבל אשה שהיא גרשה את בעלה אין זה בזיון לכהן ה' שישאנה, ומה שכתוב בש"ס ופוסקים נגד זה, שגם באופן זה אסור, זה סך הכל המצאות וחומרות של חכמים, שאין ראוי לשמוע להם בזה, והוחלט בעיני הגוים שטענתו צודקת ופסקו שמוותר לו לישאנה, אך היה צריך שכבוד המלך יחתום בעצמו בחתימת ידו הגדולה.

וכשבא הדבר לפניו אמר, אין ראוי לחתוך הדין ולפסוק בלי שאלת חכם אחד, מחכמי הדת ההיא, שאינו מהרבנים, אולי ימצא תירוץ על קושיא זו, והזמין ה' אז בוין אחד מחכמי הזמן החדשים המתפלספים, [וכתב החתם סופר על היהודי הזה, שלא היה צדיק גדול...]. שכבר מת, תהיה מיתתו כפרה על כל עונותיו, אבל זכור אותו יהודי לטוב בדבר הזה, וזאת היתה תשובתו; כשנעיין בפשטות בפסוק לא נמצא בדתינו שום אופן, שיופרדו הזיווג זה מזה אלא באם הבעל אינו חפץ בה ולא תמצא היא חן בעיניו, אבל בהיפוך שהיא אינה חפצה בו, אפי' אם הוא מוכת שחין, לא מצינו בשום פסוק שיהיה יכולת להתירה לעלמא, רק היא המצאה מחכמי ישראל שמכריחים אותו לגרש, ולכן עתה בכל אופן אסורה לכהן זה, כי אם האשה והכהן הזה סומכים על חכמי ישראל, הרי הם אמרו גם זו אסורה לכהן, ואם נניח הפסוק כפשוטו, א"כ אינה מגורשת ועודנה אדוקה בבעלה הראשון, ויטב הדבר בעיני המלך והשרים, ולא נישאת לכהן.

♦ לחם הפנים ♦

לפני שנים רבות⁶ בזמנו של האר"י הק' זי"ע היה איזה רב שדרש בביהכ"נ על ענין לחם הפנים שהיה בבית המקדש, והאריך לתאר את גודל הנחת רוח שהיה להקב"ה מעבודה זאת, ושזה היה לחמו של

יוחאי במירון, י"ש כהנים הנוהגים במשפחתם עד היום להיכנס, אבל טעם ההיתר אינו מתבסס על ההלכה שצדיקים אינם מטמאים, אלא על המציאות, שמתחם הקבר נבנה באופן שאין הטומאה בוקעת לתוך הבניינים שעל הקברים, ולמעשה אין בסיס לשמועה זו, ולכן אין להתיר כניסת הכהנים לאוהל שעל ציון הרשב"י במירון, וכך פסק הגרש"ז אויערבך "שאיסור גמור לכהנים להיכנס לשם כמו בשאר קברי הצדיקים".

♦ כִּי אִם לְשִׂאֵרוֹ הִקְרַב אֵלָיו לְאִמּוֹ וּלְאָבִיו וְגו' ♦

לכהן הדיוט, מותר ומצוה להיטמאות לשבעה קרובים אבל רק כשהגוף שלם, ומעשה⁷ ביוסף בן פקחין הכהן שעלתה נימא (רקבון) ברגלו, ובנו נחוניא היה משמשו, ונכנס הרופא לחתכו והיה הרופא חותך אותה, אמר יוסף לרופא, אל תחתוך את הכל אלא הנח בה כחוט השערה, ואז הודיעני, חתכה והניח בה כחוט השערה והודיעו, קרא לבנו ואמר לו צא נחוניא בני, עד כאן היית חייב לטפל בי, מכאן ואילך צא לך, כי אסור לכהן להיטמא לאבר מן החי של אביו, וכששמעו החכמים את הסיפור, אמרו; שעליו נאמר; יִשׁ צְדִיק אֵבֶד בְּצַדִּיקוֹ, הצדיק אבד וצדקו עמו.

♦ וְאִשָּׁה גְרוּשָׁה מְאִיֶּשָׁה לֹא יִקְחוּ ♦

מעשה שהיה לפני כמאתיים⁸ שנה, בארץ איטליה אשה גבירה עשירה נישאה ליהודי, אך האשה לא יכלה לסבול כי היהודי הזה היה חולה, באופן שלא היה שייך לחיות אתו, ולכן לטובת האשה הכריחו בית הדין את הבעל לתת גט פיטורין לאשתו, ואכן כך עשה כפי שציוו עליו החכמים, והנה אחר כך רצתה האשה להתחתן עם כהן אחד, וכידוע הרי אסור לכהן להתחתן עם גרושה, ובאמת כל חכמי איטליה, אסרו לכהן הזה לשאת את הגרושה, אבל הכהן הזה היה איש בליעל, ונתן שוחד לשרי המלוכה הגוים, והלך מגוי לגוי, והבטיח להם ממון אם יעזרו לו, עד שבא הדבר לשרים גדולים היושבים ראשונה במלכות בוויין,

6. עיין בספר ציון לנפש צבי, ומה שכתב אליו המנחת יצחק בהסכמתו; כלפי מה שכתב בספרו, שאינו רוצה להקל להלכה, צדק בזה, כי כבר פסק בדברי יחזקאל תשובה א' שהוא איסור דאורייתא. והגרש"ז א בהסכמתו לספר הנ"ל כתב; שהכהנים הבאים להשתטח על קברי צדיקים, ונזהרים מלהקל באיסור כהונה, זכותם של אותם הצדיקים תעמוד להם ביותר, במילוי משאלותיהם.

7. ילקו"ש תרכ"ז

8. חת"ס אבעה"ז קעד

9. משנת חכמים לר' משה חאגיז אות ר"כ

הקב"ה כביכול, והרב נאנח בדרשתו והצטער מאוד, שמאז שחרב בית המקדש אין לתאר את גודל צער השכינה שכביכול חסר לו להקב"ה את לחמו,

בין הנוכחים היה יהודי פשוט ותמים שהיה מן האנוסים מפורטוגאל ששמע את הדברים וקלט אותן בשיא הפשטות וחשב בליבו מה יוכל לעשות בכדי למנוע מהקב"ה גודל הצער, בהגיעו לביתו סח לאשתו את כל דבריו של הרב, ונמלכו שניהם יחד, כי אמנם לפי גודל דחקותם שבקושי יש להם לכלכל לחם לפי הטף אין ביכולתם לתת להקב"ה שנים עשר חלות כמו שהיה בבית המקדש, אך בכל זאת פטור בלא כלום אי אפשר, ועל כן החליטו שמעתה יאפו כל ערב שבת שני חלות ויהיה מנופה שלש עשרה פעמים, כמו שהיה בבית המקדש, כי רצה להביאו לה' וחשב אולי ה' יתרצה ויקבל את מנחתו ויאכל את החלות, ואכן בהגיע ערב שבת קיימו את מחשבתם ואפו את החלות בדחילו ורחימו, בגמר האפיה נטל את החלות ולקחם לבית הכנסת הכניסם אל ארון הקודש, והתפלל והתחנן לפניו יתברך שיקבלם ברצון טוב ויאכל אותם, ויערב לו ויבושם לו, וכך האריך בתחינתו כבן המתחנן לאביו, והניח את החלות, וחזר לביתו.

כעבור שעה מועטת הגיע השמש אל הביהכ"נ ופתח את ארון הקודש בכדי לסדר את ספרי התורה והנה הוא רואה לנגד עיניו שני חלות טריות וטעימות, שהוא לא חשב הרבה מי שם את החלות במקום הזה, אלא הודה להקב"ה שהזמין לו חלות לשבת, ושמה בהם ולקחם איתו,

כשהגיע שעת התפילה הגיע אותו יהודי שהניח את החלות, ואחר התפילה כשכולם יצאו מבית הכנסת ניגש לארון הקודש וכשראה שהחלות אינן נמצאות שמח שמחה רבה בליבו, והלך ואמר לאשתו, השבח והודאה לה' יתברך שלא ביזה את מנחתנו הענייה, וכבר קיבל את החלות ואכלו כשהוא חם, ולכן למען ה' אל תתירשלי בעשייתם, והיזהרי מאוד, כי הרי אין בידינו במה לכבדו, ואנו רואים שהלחם הזה ערב לו, חובה עלינו לעשות לו נחת רוח זה, וכך נמשך הדבר וחזר על עצמו כל שבוע, לא היה גבול לשמחתו של זה האיש בראותו איך שהקב"ה מקבל מנחתו, ונמשך הדבר למשך זמן רב.

באחד מן השבועות בערב שבת כאשר הגיע הלה עם החלות כהרגלו מידי שבוע בדיוק באותה שעה היה הרב הזה שעל פי דרשתו התחיל כל העסק הזה, והגיע הרב לשנן לעצמו את הדרשה לשבת, והיה נוכח בביהכ"נ, והנה הוא רואה לתמהונו איך שהכפרי לוקח שני החלות, ומרוב ההתלהבות והשמחה, לא שם לב כלל שהרב נמצא שם, והתחיל להכניסם לארון הקודש

וסידר דבריו ותחינותיו כמנהגו, והרב החריש והביט וראה ושמע את כל מה שהאיש דיבר ועשה, מיד קרא אותו הרב אליו ושאלו לפשר מעשהו והוא סיפר לו להרב כי זה כבר תקופה ארוכה שהוא נותן מידי שבוע שני חלות להקב"ה, והוא מקבל את מנחתו ממנו, כשמוע הרב את תשובתו חרה לו מאוד וגער בו ואמר לו; שוטה שכמותך, וכי האלקים שלנו אוכל ושותה, בוודאי השמש לוקח אותם ואתה חושב שה' לוקח אותם, וזה עוון גדול לייחס שום גשמיות לה' יתברך, שאין לו דמות הגוף ואינו גף, עד שהגיע השמש לבית הכנסת, קרא הרב מיד אל השמש ואמר לו תודה מיד למה באת ומי נוטל את החלות כל שבוע מן ארון הקודש, הלה התנצל ואמר כי לקחו לעצמו היות ויש לו משפחה עניה ואין לו במה לפרנסם, וכשמוע היהודי התמים את הדברים התחיל לבכות וביקש מהרב שימחל לו כי חשב לעשות מצוה על פי מה ששמע בדרשתו, וכעת מבין שלא עשה אלא עבירה.

והנה בתוך הדברים בא שליח אל הרב מאת האר"י הק', ואמר לו בשם הרב האלוקי, לך לביתך וצו לביתך כי למחר בזמן שהיית צריך לומר את הדרשה מות תמות, הרב נבהל על השמועה והלך אל האר"י שיגיד לו מה פשעו ומה חטאתו, ואמר לו האר"י דע לך כי נתעורר עליך קטרוג גדול בשמים היות ומיום חורבן הבית מאז נתבטלה העבודה של לחם הפנים, לא היה לו להקב"ה כזה נחת רוח כמו שעשה היהודי הזה בתמימותו, וכאשר אתה היית הגורם לבטל את הנחת רוח מאת השי"ת, נגזר עליך גזר דין מיתה ואין שום כח בעולם שיוכל לבטל זאת הגזירה, זאת איעצך שתזדרז לכתוב צוואה למשפחתך כי מחר כבר לא תהיה בין החיים, ואכן כך היה למחר ביום השבת נפטר הרב מהעולם.

הנלמד מן הסיפור הזה הוא עצום ביותר ויש בו בכדי ללמד עד כמה שעיקר הנמדד בחשיבות פעולות האדם הוא כפי טוהר לבו וכוונתו הטובה והרצויה ואף במקרה כזה שלכאורה הלא עשה בזה מעשה שאינו הוגן, אך מכיון שעשה זאת מתוך שלימות הלב וחשב לתומו שמקיים בזה את העבודה של לחם הפנים הרי עשה בכך נחת רוח להשי"ת ממש כמו עבודת לחם הפנים, שעשה הכהן בזמן שבית המקדש היה קיים ויה"ר מלפני אבינו שבשמים שנזכה לטהר לבנו ומחשבותינו וישכין השי"ת שכינתו בתוכנו אכי"ר.

♦ וַיַּצֵּא בֶן אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית וְהוּא בֶן אִישׁ מִצְרִי ♦

מהיכן יצא? מבית הדין של משה רבינו, ומה היה

שם, על מה היה דין תורה, ? ובכן מעשה שהיה כך היה; במצרים יצא משה רבינו אל אחיו, לראות בסבלותם, והנה רואה איש מצרי מכה איש עברי מאחיו, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, משה רבינו התבונן מדוע המצרי מכה כל כך את היהודי, וממש רוצה להרגו, וראה ברוח קדשו, שהמצרי הזה נתן עיניו באשתו של יהודי זה שנקראת שלומית בת דברי משבט דן, והתחתן אתה, ולכן רוצה להרגו, משה רבינו התבונן וראה שממצרי זה כבר לא יהיה דבר טוב בעולם, כי אין עתיד משהו מזרעו להתגייר, ולכן הרגו, כי הרי רודף הוא, ומצוה להרוג רודף.

והנה נולד בן לשלומית, וכיון שאבא שלו היה גוי היה צריך להתגייר, כי אמנם אמא שלו יהודיה אך לפני מתן תורה¹⁰ זה היה הולך לפי האבא, וכשגדל רצה ליטע את אהלו בתוך מחנה דן, אך שבט דן התקוממו ואמרו לו, מה טיבך אצלנו, אמר להם משבט דן אני, אמרו לו, כתוב; אִישׁ עַל דָּגְלוֹ בְּאֶתֶר לְבֵית אֲבֹתָם יִחַנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, ואביך לא משבט דן, הלך לדין תורה, ומשה רבינו ברוח קדשו פסק ששבט דן צודקים, והם לא חייבים, לתת לו מקום לחנות ביניהם.

המסכן הזה לא שלט ברוחו, והתחיל לזלזל בכל דבר שבקדושה, לגלג על כל הקדוש והיקר, ובזה רק הראה את שיפלותו, הרי ידוע לכולם מצוות לחם הפנים שהיו מקיימים במשכן, היו אופים בערב שבת שתיים עשרה

חלות, ובשבת היו הכהנים מניחים אותו על שלחן הזהב, והיה מונח עד לשבת הבאה, ואז היו מקטירים את בזיכי הלבונה ומחלקים את החלות לכהנים, ונס גדול היה שהיה חם כמו בשעה שהניחוהו, כסידורו כך הילקחו, ולא רק שהיה חם, אלא¹¹ שראו שיוצא "הבל" וכך¹² הכירו כולם את הנס הגדול, ובשעה שהיו ישראל עולים לרגל היו מראים להם את השלחן, ואומרים ראו חיבתכם לפני המקום.

והנה הגיע המגדף הזה שיצא מבית דינו של משה ולגלג על לחם הפנים שהוא צונן, ושאל וכי הדרך לתת למלך לחם צונן ? ומדוע לגלג הרי לחם הפנים נשאר חם בדרך נס שבוע ימים שהיה מונח לפני ה', מתרץ האמרי אמת' זי"ע שכינוי לחם הפנים רומז על תכונתו מלשון כמים הפנים לפנים, באופן שאדם מביט בלחם כך יראה, יהודי המסתכל על קדשי ה' בחמימות ולהט זוכה ורואה את הבל לחם הפנים בחמימות גם ביום התשיעי לאפייתם, אך המגדף היה קר ומזולזל קלוקל היה, חסר דעת, הוא לא זכה לראות את חום הלחם, מה שאדם מחפש לראות מוצא !

10. רמב"ן בשם חכמי צרפת, וזהו שיטת רש"י.

11. ריטב"א יומא כ"א

12. רידב"ז ב"א קע"ח

עיצוב ועימוד: בהירות
b65271000@gmail.com

ניתן להשיג בטל': 053-314-1925
ובמייל: wa052052@gmail.com